

Nagyböjt I. hete

Csütörtök

Esz 4,1.3-5.12.14 * Mt 7,7-12

„Nézd, milyen egyedül vagyok, és más segítőm rajtad kívül nincs sehol!”

Imádságunk akkor igazán hiteles, ha őszinte és az egy szükségesre irányul.

Jézus maga tanította, hogy bármit kérhetünk, amire szükségünk van. Kérhetek tehát őszintén egy autót, lakást, szakmai előmenetelt, egészséget és minden mást. Ha azonban az a sok jó, amiért imádkozom, elfedi az egyetlen szükségést, akkor imádságom elszakad a forrásától és elveszíti eredeti célját is: bálványimádássá lesz. Hiszen sem az anyagi jólét, sem az elismerés, sem a testi erőnlét nem abszolút érték, ha fontos is itt a földön.

Jézus feltételezi, hogy azzal a lelkülettel imádkozunk, amelyet ő a Miatyánkban megmutatott nekünk. S azt is hozzáteszi, hogy különösen szívesen teljesíti kérésünket, ha a Szentlelket kérjük. Tehát ha nem valamire irányul az imádságunk, hanem valakire, ha nem húzza le a föld vonzása, hanem szabadon tör az ég felé.

Ilyen egzisztenciális mélységű, mindenestül hiteles imádságra azonban csak elvétve képes az ember. Többnyire olyankor, amikor helyzete kilátástalan, élete veszélyben forog, és senkire és semmire nem számíthat. A határhelyzetek az ember imádságát őszintévé teszik és az egyedüli szükségesre irányítják. Ezért is olyan értékesek a zsoltárok: jó részük ilyen kétségbeejtő helyzetben fogant üldözés, megaláztatás, reménytelenség közepette.

Az embernek már az is megalázó, amikor rá kell döbennie, hogy nem bízhat a saját erejében. Amikor szembesülnie kell azzal, hogy mások segítségére szorul. Hát még milyen csalódás az, ha látja, hogy embertársaira sem építhet! Márpedig vannak helyzetek, ahol mások a legnagyobb jóindulattal sem tudnak rajtunk segíteni, tehetetlenek és kiszolgáltatottak vagyunk.

Szégyen, ha csak ilyenkor szakad fel belőlünk az őszinte imádság, amelyet, amíg minden rendben volt, elhanyagoltunk. De ekkor talán megtanulunk szívből imádkozni ahhoz, aki nem szeszélyes kívánságaink engedelmes kiszolgálója, hanem mélységes vágyaink, sőt evilági lehetőségeinket messze felülmúló reményünk és egész létezésünk egyetlen szilárd alapja és beteljesítője.